

Zsinati istentisztelet a tordai unitárius kollégium udvarán.

Imádság.

Mondotta: **Balázs András** esperes-lelkész.

Örök Isten, mennyei édes Atyánk, ki uralkodol a csillagok felett és földi teremtményeid sorsát is bölcsességgel intézed, ki erőt adva a sokszor küzdelmes munka teljesítésére s áldássá szenteled a hulló verejtéket: leborulva dicsőítünk és tisztelünk tégedet, mi engedelmes gyermekeid, kiket anyaszentegyházunk történelmi napja közlőrl és távolról idevezérelt, hogy szeretetteljes és egyetértő munkánkkal e napot ünneppé szenteljük. Hitünk szerelme, anyaszentegyházunk féltve őrzött sorsa, jelene, aggodalmas jövődjé s ebben sorsunk és életünk emészlik napjainkat és edzik munkára elhatározásunkat. Érezzük, hogy most és mindennap történelmi pillanatokát élünk át, melyek lelkünket többször lesújtják, mint fölemelik. Félve járunk az élet útjain s, valahányszor szívünk megremeg, lelkünk csüggedezik: „hozzád jövünk óh nagy Isten, lelkünk hozzád vezet“, mert te vagy az élő világosság, ki lelked fényével bevilágítod életünk sötét útjait; Te vagy az örök igazság, melyet hirdet nekünk magasság és mélység, az emberiség történelme s az emberi lélek minden sejtése; és te vagy az örök szeretet, melyet reánk mosolyog a ragyogó égboltozat, felénk csillogtat a gyöngyöző harmatcsepp és sugároz az áldozatkész emberszív . . .

És mi mégsem lakozunk mindig a te tornácidban; szívünket sokszor szolgaságra viszik az önző, anyagias érdekek, pórias érzelmek; lelkünket elveszítjük e világ megnyerhetéséért. Pedig tudjuk, hogy semmit se használ, ha valaki az egész világot megnyeri is, lelkében pedig kárt szenved.

A lelkiismereti szabadság e megszentelt földjén hozzád imádkozunk, jó Istenünk, édes Atyánk. Nekünk világosságra van szükségünk, mi égi fény után vágyódunk, mely beragyogja „éltünk rögös ösvényeit“ és egy szebb, egy békéesebb jövő reményével simítsa el a jelen gondjait. Esedezünk a te igazságod egy szikrájáért, hogy ezzel végezhesünk a munkát, ezzel szépíthessük hivatásunk körét, ennek erejével munkáljunk hitünkért, vallásunkért, a testvériség országának eljöveteleért.

Égi szereteted sugarai ragyogják be lelkünket, hogy ennek a szeretetnek melegségével olvasszuk fel az elfásult szívek jéghideg kérgét; hogy buzgó szeretettel építsük és szépítsük anyaszentegyházunk oltárait, terjesszük a felvilágosodás sugarait és munkáljuk a te szent országnak eljövételét.

Áldd meg jó Istenünk ünnepszentelésünket, hogy legyen az újjászületésünk áldott napja; hogy amit e szent föld adott: erősödjék hitünk, szilárduljon testvér-szeretetünk és ragyogjon fel a lelkiismereti szabadság áldott napsugara minden népre és nemzetre egyaránt.

Anyaszentegyházunk: most választott fejére szálljon a te szent áldásod, hogy lehessen lelki életünk boldogítója, anyaszentegyházunk bölcs kormányzója, népünknek hű és igaz főpásztora, anyagi és erkölcsi kincseinknek gyümölcsötetője . . .

Áldd meg a helyet, melyen reménykedő szívvel összegyűltünk és amelyet szentté avatott előttünk évszázadok könnye, verejtéke, vallásos áhítata, lelki szabadságok történelmi pillanata.

Áldd meg e nemes várost minden rendű és rangú lakásával egyetemben, hogy itt gyümölcsözzék a testvériség és az egyetértő szeretet örökadjék századoknak erős hite s lelki szabadságai felett.

Áldd meg, jó Istenünk, édes Atyánk imádkozó gyermekeidet hithűséggel, vallásos buzgósággal, áldozatkészséggel és felebaráti szeretettel . . . mindörökké. Ámen.

Ez a hely szent föld . . .

(Alkalmi beszéd.)

Mondotta: **Balázs András** esperes-lelkész.

II. Mózes III/5. „Oldd le a te sarúdat, mert a hely, melyen állasz, szent föld.“

Csodás világ! . . . legendás történet! . . . Évezredek távolában úgy áll lelki szemeink előtt a Horeb-hegy, mint az újjászületés bölcsője, mint az öntudatra ébredés sziklavára, mint az emberi kebelben megmozdult isteni lélek teremtő szándéka . . .

Az évszázadok szenvedésein elmélázó ifjú nyáját őriz Horeb lankáin; az illatos mezőn talán szerelmi dal zeng a boldog ifjú ajakán; talán az édes családi fészek boldogsága zsong lelkében;